

недосънуванъ сънь, когато и тѣ можаха да тичатъ и за свѣщитѣ да се прѣпиратъ. . .

И току си въздъхне нѣкой, потъналъ въ спомени по дивни младини; другъ само прозинѣ, разбралъ мълчалива му въздишка и съ дума не му отвърща, а по спомени се отдава. . . Че само който на младини не е ходилъ букъ да кърши изъ развилъ се Балканъ за Гергьовдень да донесе домъ да окиче и да раздаде на близки и съсѣди — балкански дѣхъ и въ село да се усѣти; който по часове въ кѣщи не се е прибиралъ вечеръ, за да гледа пламнали воценици запалени по прозорци и порти; който по цѣла нощъ не се е щуралъ по зелената морава надъ чучора и съ задъхани гърди не е очаквалъ рана зара да пукне, та съ росна коприва да нажили близки и познати, та да ги засърбява всѣкога, кога си спомнятъ за този день — само той Гергьовденска радостъ какво е незнае и само той срѣщу Гергьовдень на старини не жали отъ жалба, що се нивга не прѣжاليا. Само той не знае: какъ волно дишатъ жадни гърди, край нацвѣтѣли трѣнки по чучорски падини; какъ дивно хубаво е небето тази нощъ и какъ жадно се пле подваренъ прѣснакъ, край бистъръ чучоръ, гдѣ мало и голѣмо, здраво и болно се е стекло съ чучурска вода да се омие. Че отъ прадѣди и вѣкове отъ родъ на родъ се прѣдава: който се на този день съ чучорска вода измие — пѣргавъ ще е като кошута; който се на гладно сърдце съ чучорска вода напие на длинъ — леко ще му е като на птичка и жажда прѣзъ цѣло лѣто нѣта да изпитва. — Който пѣкъ въ рани зори съ мжжка замашна дѣсница не люшне баримъ дваждъ на люлка, окачена на столѣтникъ джбъ, мила изгора — той сладки младини нѣма да знае и Слънчо